II Книга Царів 3

Ізраїльський цар Йорам 1-3; похід проти моавитян 4-27

1 Йорам, син Ахава, став царем над Ізраїлем у Самарії у вісімнадцятому році Йосафата, царя юдейського, і царював 12 років.

2 Він чинив зло в очах Господніх, однак же не так, як його батько й мати, бо він звалив стовпа Ваала, що був поставив його батько.

3 Та все ж держався він цупко гріхів, в які Єровоам, син Навата, ввів Ізраїля, і не відступив від них.

4 Моавський цар Меса мав великі стада і платив ізраїльському цареві як данину 100 000 ягнят і вовну із 100 000 баранів.

5 Як же вмер Ахав, моавський цар збунтувався проти ізраїльського царя.

6 Вирушив цар Йорам того часу з Самарії та й зробив перегляд усього Ізраїля,

7 а Йосафатові, юдейському цареві, послав так сказати: “Моавський цар збунтувався проти мене; чи не підеш зо мною на війну проти моавитян?” Той відповів: “Піду. Як ти, так і я; як твій народ, так і мій народ; як твої коні, так і мої коні.”

8 Далі спитав: “Якою дорогою вирушимо?” Другий відповів: “Дорогою через едомську пустиню.”

9 От і двигнулися ізраїльський цар, юдейський цар та едомський цар. Ішли вони сім день обходом, і не стало води для війська й для скоту, що йшов за ними.

10 Ізраїльський цар і каже: “Біда! Скликав Господь трьох царів докупи, щоб видати їх Моавові в руки.”

11 Йосафат же каже: “Чи нема тут якогонебудь Господнього пророка, щоб нам спитати Господа через нього?” І відповів один із слуг ізраїльського царя: “Є тут Єлисей, син Сафата, що подавав Іллі воду на руки.”

12 Каже Йосафат: “У цього є слово Господнє.” От і пішли до нього ізраїльський цар і Йосафат, і едомський цар.

13 Єлисей і каже ізраїльському цареві: “Що мені з тобою діяти? Іди до пророків батька твого та до пророків матері твоєї.” Цар же ізраїльський йому на те: “Та ні бо! Господь скликав трьох царів, щоб видати їх Моавові в руки!”

14 Єлисей каже: “Так певно, як живе Господь сил, що йому служу, якби я не важив на Йосафата, юдейського царя, то я б на тебе й не споглянув і не подивився.

15 Покличте лишень мені грача на гуслах.” І як вдарив той у струни, зійшла рука Господня на Єлисея,

16 і він мовив: “Так говорить Господь: Копайте в цій долині рови за ровами!
17 Так бо говорить Господь: Ви не побачите ні вітру, ні дощу, а долина ця наповниться водою, так що питимете ви, ваше військо й ваш скот.
18 Та це ще мала річ у Господа: він видасть Моава вам у руки.
19 Ви зруйнуєте міста-твердині, всі кращі міста, позрубуєте плодючі дерева, позабиваєте джерела і всяке добре поле занапастите камінням.”
20 І справді, другого дня вранці, коли ото приносять офіру, прийшла вода зо сторони Едому і земля сповнилась водою.
21 Як же довідалися моавитяни, що царі наступають їх воювати, скликали всіх, що надавались до зброї, та й інших, і отаборились на границі.
22 Вставши вранці, як зійшло сонце над водою, дивляться моавитяни - аж перед ними вода червона, немов кров,
23 от і кажуть: “Це кров! Певно царі вдарили один на одного й вчинили різанину між собою. Нуте ж тепер на здобич, моавитяни!”
24 Та як вони наблизились до ізраїльського табору, ізраїльтяни встали й вдарили на моавитян так, що ті кинулися врозтіч від них. Вони ж уганяли за моавитянами й громили їх.
25 Міста поруйнували, кидали кожний по каменеві на всяке добре поле, аж поки його не позакидали, позабивали всі джерела, повирубували плодючі дерева. Зостались тільки камінні мури з Кір-Харесету, та й ті пращовики обступили й заходилися розбивати.
26 Побачив моавський цар, що не може далі воювати, тож узяв з собою 700 чоловік, озброєних мечами, щоб пробитись до едомського царя; та не пощастило їм це.
27 Тоді він узяв свого первородного сина, що мав царювати після нього, і приніс його у всепалення на мурі. Це призвело до великого гніву на ізраїльтян, що відійшли від нього й повернулись у свою землю.